

Srdečně zdravíme všechny čtenáře!

Přinášíme čerstvý výtisk ubelského zpravodajského periodika, posledního v tomto roce. Ani nám to nepřijde, ale ten letošní bude tím nejdelším za posledních šestnáct let. Nejenže má jako přestupný 366 dní, kromě 29. února ho protáhne i jedna vteřina navíc. A to na návrh mezinárodního sdružení časoměřičů, které dohlíží na to, aby se čas srovnal se zpoždující se rotací naší planety. Proto si na Silvestra těsně před půlnocí nezapomeňte své hodinky posunout o tu jednu vteřinu dozadu. Přejeme vám, ať si tu

„chvilku“ navíc pořádně užijete a kdybychom se náhodou nepotkali jednatřicátého před půlnocí U hrušky, tak vydařený nový rok 2009!

Naše – vaše redakce

FOTO 1

Velké věci na malé vsi – Vánoční běsnění

Věřili byste tomu? Že už je to tady zase? Vánoce, svátky klidu a míru a tisíc jiných jmen pro tři dny v roce, které umí jednak velmi úspěšně provětrat naše peněženky a také zacvičit s nervy každého z nás, kdo se vypraví na tolik oblíbené vánoční nákupy do všech těch super, hyper a jiných marketů.

Jako každý i já propadám tomuto davovému běsnění a tak jsem po vyplacení pravidelné měsíční mzdy vyrazil do katedrály nákupů. Po

přečtení všech článků o hospodářské krizi jsem naivně doufal, že v obchodě bude pár nervózně se rozhlížejících lidí, kteří utratí posledních pár korun za drobnosti a rychle zmizí. Jaké bylo moje překvapení, když se mi po dvaceti pěti minutách hledání parkovacího místa podařilo dostat až do vytouženého nákupního prostoru. Nákupní šílenství bylo obvyklé, krize na Wall Street evidentně Česko nezasáhla tak, jak se všichni obávali a valící se dav malých i velkých zákazníků mě přesvědčil o tom, že není ještě tak zle, abychom si nedopřáli vše, čeho si žádáme.

Nákupy jsem po pěti minutách vzdal a raději jsem se usadil v kavárně, kde jsem za lidovou cenu 125 Kč za kávičku a

dortík zavzpomínal na všechny ty vánoce, které jsem už prožil. Je to zajímavé, ale jako první, co mě k tématu vánoce napadlo, byla kolekce. Víte co myslím - taková ta krabice sladkostí, které se věší na stromeček. Vzpomněl jsem si na duté šišky a Mikuláše, rybičku z hořké čokolády s řídkou likérovou náplní a hlavně na bonbónky ve stříbrném nebo zlatém alobalu s bílým papírovým třepením, které byly plněné fondánem a které můj otec nazýval střechýl a já se nikdy nedozvěděl proč. Každý rok jsem čekal nadpozemskou dobrotu a po ochutnání jsem vždy zjistil, že jde stále o tu umělohmotnou pastu v čokoládě potažené šedivým povlakem. Vzpomněl jsem si, že po pracovním zkonsumování této lahůdky jsem se ještě několik minut snažil vytrhnout ze zubů rovnátka, prudce jsem slintal, srkal a šišlal.

Není to zvláštní, že člověka napadne jako první taková věc? Ale snad je to v pořádku, na tomto příkladu je totiž vidět, že vánoce se ještě nestaly svátkem komerce, ale že v těchto výjimečných dnech spíš vzpomínáme na to milé a hezké, co se v letech minulých událo. Takže vzpomínejme a přejme všem blízkým jen to dobré. Věřícím, aby si tyhle svátky užili, protože jsou vlastně jejich, pochybujícím, aby shlíželi s nebesům s jistou nadějí a jejich naděje je neopustila, tatínkům, aby v čase předvánočním unesli nákupní šílenství ověšení taškami v přetopeném obchodě, maminkám, aby se zbytečně nestresovali s úklidem, protože v Betlémě na seně to nebyla s pořádkem stejně žádná sláva, malým princeznám, aby si vzaly ponaučení z pohádek a všimly si, že Popelka neměla ani make-up ani značkové oblečení a všem ostatním prostě šťastné a veselé!!!

mAt

Vzpomínka na ubelské vánoce

Rok je skoro zasěj pryč, blíží se vánoce a to sa snáď každý rád ohlédne za uplynulým časem a vracá sa aj k tým nejpěknějším svátkům v roce. Ó, býval pěkný ten vánoční čas! I když negdy chudobný, ale byl pro nás pěkný, šťastný a hlavně prožitý. Okolo vánoce už to šustilo barevným a krepovým papírem, lepili jsme vánoční řetazy, z nařezaných koleček z lésky jsme balili střípce, balili ořechy do staniolu, zapichovali do nich sirky, aby sa dali pověsit, naleštili pár

jablíček, protože ty nesměly chybět na stromečku. Mamka upékla pár kúsků lineckého a rohlíčků a to potom ten stromeček voněl. Bez doma upečeného cukroví na stromek to u nás nemohlo být. A také, když už po válce sa dalo kúpit kakao (sice enom na potravinové lístky), tož to sme doma vařili čokoládu, no to sme tolikrát mysleli, že sa ani nedočkáme, ale jak jsme potom vypadali čokoládově o tom sa ani nebudu zmiňovat. Ale zbylo aj na zabalení do stanióla a zavěšení na stromeček. Baněk jsme měli poskrovnou, ale aj tak se svíčkama a prskavkama – hotová nádhera! Bylo to tajemné a plné očekávání. Na štědrý deň dopoledňa sa tata vytratil do lesa uřezat pěkného smrčka, doma ho zarazil do klátka a jak po tom zavoněl v kuchyni, to sme sa už nemohli dočkat až si ho nastavíme. Naši zatopili ve světnici a v kamnoch a vánoce začaly. Na štědrovečerní večeru sme úplně tradičně měli chudačku (polévka z pohanky a hříbků) a konečně, jednúc za rok byly aj řízky! To sa opakovalo každý rok. Po večerí přiletěl negde z hůry Ježíšek, tak sme tom věřili, ve skutečnosti v síni tata zazvonil na kravský zvonec a my děcka sme sa hrnuli ke stromku, pod kerým byly většinu pro každého dvě jabka a nejaká ta knížečka pro ty, co už trochu uměli číst. Stařenka se staříčkem seděli u kamen, předzpěvovali ze zpěvníka vánoční písničky a tak jsme si zpívali a bylo nám dobře. Tí nájmenší zalézli po tom do peřin a s vánočním blahem usínali. Na Boží narození ráno sme šli se staříčkem do Jasennéj do kostela, kolem sněhu málem po pás, mrzlo až jiskřilo, ale šli sme, po cestě sme sa zahřívali, zato v kostele bylo zima, že sa nám málem dělaly střečhýle u nosa, ale vydržali sme. Na Štěpána – není pána – sa prauvalo a podávaly sa chlapom, jak vylézli z postele, gatě. Chodilo sa na koledy. Koledníků bývalo dost a u Kajšů bývaly večer muziky, bylo veselo, k tancování aj na počůvání hrála ubelská kapela s kapelníkem strýcem Viktoríkem a tak sa zešla celá dědina. A my děcka, malí aj velicí, sme si užívaly všelijakých vozíček a tak sme jezdily na saňách, kde sa dalo, ale hlavně po cestě přes dědinu od školy až na dolansko na most a nebo ešče dál až dule k Jurygáčkom. Zapříhly sme za sebu aj desatery saně, včele seděl borec s bruslama a na Obrtelí na konci seděl ten, co brzdil samozřejmě botama. To byly jízdy! Jezdilo sa převážně večer, od saní létaly až jiskry a chudák strýc Řehú, říkalo sa mu Pohrabáč, protože byl obecní cestař, nás nejednúc hónil čaganem a nadával do sakramilónů. A když sa tak negde vpálilo do příkopy nebo do plota, ja, tož to bylo kotrmelců! A bruslení? To sme měly „stadión“ ve štrece za školú. V létě tam kvákalo nájmeňej třista žab, že nebylo čút vlastního slova, to jak spustili večer ten svůj koncert, tak ho bylo počut až v Pozděchově. Zato v zimě, voda zmrzlá, tož to sa tam odehrával „bruslařský“ rej. Brusle sa klůčkem přišrubovaly na škarbaly nebo aj na papuče, podle toho, co kdo měl a tak sa jezdilo hlava nehlava, jak sa umělo a dalo. O nejakém proslulém hokeji sme ešče toho nevěděly, sem tam něco problésklo, ale ináč sa jezdilo na jednej noze, po prdeli a tam, kde led nestačil, tož aj po blatě. A když tak občas pod nama praskl led, to bylo neco! Mokří a ešče olepení bahnem sme sa vlékli dom a než sme došli šaty na nás skoro zmrzly. Nemohli sme sa ani vysléct z toho marastu, ale naši doma byli jakž takž shovívaví, obešlo sa to enem škaredým pohledem zpoza obočí. My vyskákaly honem na kamna a nohy pěkně zvėsili nad trůbu, gde to nájvěcj hřilo a gde už praskaly pečeňáky na večerú s kyšku. Potom hybaj do peřin, mamka nám nahřila v trůbě tihlu, zabalila do utěráka, strčila pod peřinu a do rána sme spali jak jezulátka. No, to bývaly časy!

FOTO 2

Geržova stráž

No lecjakých lyžovaček bylo v Uhelku dost. Začňa Kajšovou a Franckovou zahradú přes Geržovu stráž (to nájvěcj) a na

druhej straně pro ty zdatnější Vrchy až po Vartovnu. Lyžařů bylo dycky dost. Lyže neboli skyje, jak sa jim prauvalo sa dělaly buď doma, jak to šlo, z lipového dřeva jich dělával také strýc Slávek Kajšů z Podvrhůry a ogaři si jich špihlali aj sami doma, tak všelijak, jak uměli, dlátem, křivákama, ošmirglovali, vydlabali drážku, napatlali kalafunú a nakonec sa udělalo „perfektní“ vázání ze staříčkového řemeňa, což tom dalo korunu. Skyje sa nahodily na škarbaly, hůlky sa uřezaly z lískovek haluze a už sa jelo. Málokdo měl kupované lyže s vázáním a vyplétané hůlky. Málokdo si to mohl dovolit. Ale bylo to stejně krásné! Na Starý rok (Silvestr) sa šlo večer do kostela, to sa tak búřlivo neslavilo jak včil. Na nový rok chodil po chalupách pan farář a strýc Bělohlávků z Jasennej, co by kostelník a spolu s motlitbú přáli ľuďom zdraví a dobřú úrodu na příští rok. Chodil také kominář, popřál všeckým, aby náhodú nepřiletěl červený kohút a nezničil jim stavení. Rozdával kalendáře a potom přišel aj pan starosta Kovář, aby popřál svojim ovečkám hlavně zdraví. Na Nový rok sa také hrávaly u Kajšů „na scéně“ divadla a přestože většinu uhodila novoroční zima, návštěva byla veliká. Kolikrát to vypadalo tak, že sa mosí probůrat zeď ze sálu do hospody. Ludé chodili pěšky, sněhu až pokolena, žádná doprava a přesto přišli až z Pozděchova nebo Prlova. Ubélko bylo tým proslulé a ludé to dokázali ocenit. Dnes je „kultúry“ až je nám z ní negdy špatně. Nedá sa to negdy ani kúlturú nazvat. Je třeba sa vrátit k těm starým kořeňom. Ale v Ubélku už snád problekuje jiskřička čehosi lepšioho a tak dúfajme, že ju neco škaredého nezhasne. Toto je enem takový malý kúsček z našeho dávného dětství, keré bylo krásné, ale negdy bohužel aj krutějši, ale nebudem si kazit předvánoční čas. Tak to v životě chodí. Přeju všeckým v Uble vánoční klid a pohodu a moc zdravíčka do příštího roku.

A.B.

SPOLEČENSKÉ OKENKO aneb Co zase zaslechla tetka Bětka

Toš je nás zas o jedného vlastně jednu vjacej. U Tomanců sa dočkali tej mikulášskéj nadílky v podobě Aničky. Gratulujeme a nech sa jim všeckým dobře daří.

No a to sem vám už pravila, že naši ubelští ogaři budú v televízii. Natáčali s tým hercem, co včil hopsá v tej taneční sůtaži, na jedniče to dávajú, no Kratina sa menuje. Nevím o čem ten film bude, ale točilo sa to v bratřejovském lese a vystupovali tam lesáci od hajného Šimka. Chlapi došli na to natáčání vymydlení, vyfešákování a oni jich navlékli do špinavých hader a nechali válať v bahně. No snád jich poznáme! Majú to vysílat negdy zjara.

No a včil o tem, kdo prej dělá po dědině drby, estli my ženské nebo chlapi. V hospodě sa mělo vykládat, že místo bývalého obchodu bude pekárňa. Chlapi to samozřejmě vyklábosili doma svojím robkám a ty už sa chodija ucházat o prácu. Toš cěrky nechodte, není to pravda! Chlapi by sa spíš v hospodě měli podívat, kde že nám tam tá zemská osa dře, ať si pak nemosíme krútit vteřinovými ručičkami, měnit čas a srovnávat tu rotáciu zemskú!

Eště sa vrátím k temu obchodu, mosím vyvrátit aj fámu o tem, že tu snád má Jednota otvírat prodejnu. Zklamú vás, mám to rovnúc od starosty, on sa na to přeptával, dědina pod 500 obyvatel pro ně není dostatečně lukrativní (jako, že sa jim to nevyplatí).

Karty říkajú, že ten nadcházející rok má být dobrý. Letošní byl rokem změn a usilovnej práce a nových začátků, a ten příští už má být enem takovým doladovacím. Prej ten, kerý letos zasěl, ten příští rok aj sklůdi. Toš rozhodte eště honem nejaké to seménko, ať sa při tej sklizni dostane aj na vás. Opatrujte sa a nashle zasej v lednu.

Vaša Bětuša

Akce UBBABU a MŠ

Spolek našich ubelských žen a matek ve spolupráci s mateřskou školkou patří mezi ty neaktivnější u nás v Uble. Teď se můžeme společně ohlédnout, co vše pro nás od posledního vydání nachystali .

Drakiáda

V sobotu 18. října se uskutečnila další ubelská drakiáda. Sluníčko nám tentokrát přálo, a tak se na horním hřišti sešla skoro dvacítka dětí s dospělým doprovodem. Když jsme vyšplhali na pole nad Bratřejovem, rozplynuly se i obavy, že draci kvůli slabému větru nebudou létat. O hurikánu se sice mluvit nedalo, ale většinu z nás se drak ve větru alespoň pár minut třepetal.

FOTO 3

Hned na začátku všechny ohromil drak sester Kolařkových. Bez větších problémů se vznesl a visel pak asi čtvrt hodiny vysoko naprosto nehybně. Vodicí šňůra nebyla vůbec vidět, a tak se polem začala šířit fáma, že je tam jen tak, bez uvázání. Po úspěchu však přišla smůla: jeden z větrných poryvů způsobil, že se drak utrhнул a zmizel za kopcem. Holky a pár dobrovolníků se ho samozřejmě vydalo hledat a toho dne jsme je už neviděli. Doufáme, že ve zdraví dorazili domů. K dalším úspěšným pouštěčům patřili dále kluci Geržičákoví, šikovné a hlavně nadšené byly maminky Kristýnky Maderové a Julinky Tlustákové a mnoho dalších. Přesvědčili jsme se taky o nezdolnosti a houževnatosti místní policie: tatínek Zuzanky a Vojty Navrátilových vytrval, nenechal se odradit mnoha počátečními neúspěšnými starty a nakonec musel navazovat tři šňůry, tak vysoko se jeho drak vznesl. Kdyby ho nepřesvědčila promrzlá většina k odchodu, nejspíš by tam s úspěchem pouštěl draka doteď. Na zahradě školky nás čekala prémie v podobě táboráku. Opekli jsme si špekáčky, děti se zahřály čajem a dospělí si dopřáli i nápoje výživnější. Věříme totiž, že bez draka se drakiáda neopouští.

Saze

Nebudeme sedět doma - 15.11.

„Nebudeme sedět doma a půjdem tancovat“, tento úryvek z písničky nás na plakátech všechny lákal k účasti na Sametové diskotéce. Nejspíš však málo intenzivně, o čemž svědčí slabá účast. Což samozřejmě nepotěšilo pořadatelky z UBBABU, které se tentokrát pokoušely vytáhnout za zábavou dospělé samotné a ne jako obvykle rodiče s dětmi. Přesto i ta hrstka lidí, co se nás sešla, se dokázala bavit. A přispěla k tomu i skutečnost, že čtyři návštěvníci slavili narozeniny. Foukání svíček, sólo pro oslavence, to vše diskotéku pořádně rozproudilo. I dýdžej se pořádně zapotil. Vybrat písničky pro tanečnický několika věkových skupin k jejich spokojenosti byla fuška. Kdo se chtěl bavit, se bavil. A to si myslím, že byl hlavní záměr UBBABU – opustit na chvíli všední domácí povinnosti. Kladné ohlasy zúčastněných vybízejí pořadatelky k opakování akce a tak snad „někdy příště“.

JiGe

Mikulášská

Nejeden rodič ukazuje své potomky na začátku adventu výhrůžkou, že všechno zlobení vidí a dítě spočítá Mikuláš, anděl a hlavně čert. Vyhrožování je to podlé, ale většinou funguje, takže je povoleno. V Uble se s dětmi setkává zmíněná trojice samozřejmě v hospodě na mikulášské besídce, a tam jsme za své hříchy potrestáni před zraky

mnoha ostatních i my, dospělí. I když totiž doma děti na naše varování nedbají a na pekelné bytosti nevěří, v sále se situace zvrtné. Z našich hrdinů jsou náhle uplakanci a soucitné řeči spolusedících nám vyjevují krutou pravdu, že právě to naše dítě je minimálně lehce opožděné. Ale to už k ubelské mikulášské patří, stejně jako vydařené vystoupení našich mateřáček a folklórního souboru Vizovjánek. Letos jsme se sešli přesně v den D, tedy v předvečer svátku Mikuláše, 5. prosince. Školkačci pod vedením Heleny Tomancové a Ireny Karáskové byli v tomto roce mimořádně suverénní, nikdo neplakal, neutíkal z jeviště a na poměrně srozumitelnou sólovou básničku se zmožili i ti nejmladší. Nezklamal ani Vizovjánek; jen některé z nás jistě při pohledu na jeho odrůstající členy vyděsilo, jak ten čas letí. A pak do sálu vstoupil svatý Mikuláš s půvabnou andělící a děsivým rarachem a začalo nadělování. Balíček si nakonec vyrecitovaly nebo vyzpívaly všechny přítomné děti, takže, jak se zdá, žádné velké hříšníky v Uble nemáme. Vydařené setkání pak uzavřela divoká dětská diskotéka.

saze

FOTO 4

Jak to začalo s Poslední lečí.

Před mnoha a mnoha lety (rozuměj v roce 2002) jsme v ubelské hospůdce domlouvali naše tradiční posezení po honu. Dvou trampů s kytarou jsme si z počátku nevyšli, ale když si pro sebe začali brnkat, zbystřili jsme a po chvíli, jak je u nás zvykem, jsme jim poslali „po veliké“ a s předsedou MS Milošem Jurčákem jsme se s nimi dali do řeči. Byli u Ramertů na chalupě (bývalá Poláchova chalupa vedle Jarošků) a spustili se z pasek do civilizace na pivo. Slovo dalo slovo a veselí trampíci slíbili, že za čtrnáct dnů přijedou hrát na naši „Poslední leč“ a zpestří tak klasické posezení. „Okolo páté budeme tady“ slíbili a společně jsme to stvrdili další rundou. V den „D“ jsme završovali hon v hospůdce a popravdě řečeno, na dva trampy a jejich slib, jsme si ani nevzpomněli. Zábava byla v plném proudu, když k nám přišel nějaký chlapík a říká: „Tak jsme tady“. Viděl, že vůbec netušíme, kam ho zařadit a tak nám pomohl: „No jak jste chtěli zahrát na té vaší Poslední leči“. Všichni jsme zazářili a těšili se na pár trampských písniček. Na otázku kam si mohou sednout, jsem bezstarostně máchl kolem sebe rukou a prohlásil, že kdekoli, kde je místo. Chlapík se rozhlédl po plné hospůdce, zasmál se a řekl, že je jich sedmáct, že jsou tady i s manželkami. To mne zaskočilo, ale udělali jsme místo pod oknem u pultu a oni se začali stěhovat s nástroji. Když jsem viděl přípravu, začal jsem tušit, že to nebude jen tak... A když všechno rozmístili, zapojili a zahráli první písničku, tak mi bylo už naprosto jasné, že pro nás bude asi dost velký problém takovou kapelu zaplatit. S lehkým mrazením v zádech jsem šel za chlapíkem, se kterým jsem tuto parádu domluvil, abych zjistil plný rozsah naší katastrofy. Ten jen ukázal na basistu a řekl, že to musím domluvit s jejich kapelníkem. Kapelník na mou otázku, co bude ta jejich produkce stát, se mě s úsměvem zeptal: „Myslíte, že nás zaplatíte?“ Na přímou otázku přímá odpověď: „NE“, přiznal jsem. Kapelmajstr se zasmál a řekl: „Tak jo, jsme domluveni“, kývl na ostatní a spustili se vši vervou a parádou. A tak první posezení na „Poslední leči“ s kapelou JAZZZUB'S bylo za guláš.

Od tohoto památného večera k nám jezdí tato kapela hrát na „Poslední leč“ pravidelně a za svoji produkci dostávají jeden kus srnčí zvěře. (Pro dokreslení situace, tato kapela je velmi oblíbená, hrává na spoustě významných akcích ve Zlíně i jeho okolí a za vystoupení bere nemálo tisícovek.)

Měli jsme štěstí, že „JAZZZUB'Sáky“ okouzli atmosféra

Ubla a že jsme si navzájem padli do oka a máme možnost se jedenkrát ročně pobavit s vynikající jazzovou kapelou, dát si srnčí guláš a pokusit se vyhrát něco z bohaté zvěřinové tomboly.

A tak Vy, kteří jste doposud nepřišli na „Poslední leč“, až příští rok uvidíte plakáty, přijďte za námi do hospůdky „U zemské osy“ a uvidíte, že nebudete litovat.

Ing. Jan Šimek, myslivecký hospodář MS Ublo

Ordinační hodiny MUDr. Dagmar Zavřelové I. pololetí r. 2009 v Uble

13. ledna
10. února
10. března
7. dubna
5. května
2. června
30. června

Vždy od cca 13.30 hod.

SERIÁL NA POKRAČOVÁNÍ

Rozie Bělíčková - „Z mého života“ 3.díl

Věru, různé zážitky mám ze svých školních let. Ale pokud jsem měla pomoc svého bratra Jiříka, ledacos se dalo dobře snést. Ale jinak skončil obecnou školu, odešel do učení na Vsetín na brusiče skla. Tak jsem zůstala sama s rodiči a převzala jsem jeho práci pasení oveček. Ta docházka do školy bez bratrovy pomoci byla horší. Nechodila jsem sama, chodila se mnou sousedova Marinka Maliňáková, ale ona byla ještě o rok mladší než já. Když bylo špatné počasí, nebo v zimě vánice, tak nám rodiče přikázali, abychom nešli domů přímo, ale abychom zůstaly u jednoho sedláka, Mynář se jmenoval a byl to bratranec mé maminky. Byli zámožní a jejich jediná dcera chodila s námi do školy. No, ale poznaly jsme, že tam nejsme vítány. Jednou jsme vyslechly rozhovor, kdy selka nám nechtěla dát ani pár zemáků k jídlu. A tak sedlák přišel za námi a praví: „No, dcerky, berte se domů, už se šerí a bude padat sníh“. A tak my poslušně jsme se vydaly na cestu, ale na tu schůzi jsem po celý život nezapomněla. Předla nás silná sněhová, vál silný severní vítr, který nám šlehal sníh do očí, takže jsme ani neviděly na cestu. Celý kraj byl zahalen v bílou tmu, v jediný chuchvalec sněhových vloček, které nás neúprosně bičovaly. Bořily jsme se do hlubokých závějí, sotva jsme z nich nohy mohly vytáhnout a těžce, nesmírně těžce jsme se pohybovaly vpřed metr za metrem. Najednou však přestalo sněžit, vyšel měsíc a začalo mrznout, jen to praštělo. A domů bylo ještě kus cesty. Přepadla nás hrozná únava, kamarádka začala křičet, že už dále nemůže jít, abychom si někde sedly a odpočinuly. Ale já jsem si vzpomněla na příkaz maminky, že to nesmíme nikdy udělat, to potom člověk z té únavy usne a už se neprobudí – zmrzne. Tak jsme se daly dál cestou necestou, v mrazu a závějích! Tak jsme se dostaly až přes potok na tu stranu, co byly naše chalupy a šťastně jsme se dorazily k Maliňákům. Dveře byly už zavřené, tak jsme tloukly na dveře, až nám otevřel otec mé kamarádky a zhroutil se, jak to, že jsme se vydaly potmě v takové hrozně nepohodě přes pole na paseky samy. My jsme vypořádaly, jakého pohostinství se nám u Mynářů dostalo. Když jsem konečně došla domů, maminka mi navařila šípkového čaje, já jsem odložila zmrzlé oblečení a hajdy do postele. Ta zima byla pro nás malé školáčky

pasekáře krutá, proto jsme také netrpělivě čekali na jaro a léto, i když nám přinášelo více práce. Kromě školy jsem od 6 let do 10 pásala husy a když se vdala má nejstarší sestra, koupili si do začátku hospodaření kozu a bývali nějaký ten rok u nás. Švagr jezdil na práci do Břeclavi, sestra pracoval na panském nebo u sedláků a tak já jsem pásávala i jejich kozičku. Tu jsem pásávala raději než husy, ta mi nikam neutekla, protože jsem ji měla uvázanou na provaze. A moc jsme si na sebe zvykli. Viděla jsem u ní, že nesnášela, když jsem odběhla, byla nejraději, když jsem seděla na trávniku na blízkou a při tom jsem si zpívala nebo hrála. A někdy jsem u ní i usnula a kozička, když byla napasená, tak si lehla ke mně. Když už jí to bylo dlouho, tak mne mečením probudila, já jsem ji převedla na jiné místo, kde měla zase dostatek pastvy. Horší bylo, když jsem třeba vylezla na strom na třešně a koza mě neviděla, to začala tesklivě mečet a běda, když to maminka uslyšela, to jsem potom dostala, kdeže jsem to zase byla, když koza tak nařikala. A když jsem kozičku napásala, tak jsem hnala husy do potoka, aby se vykoupaly. To jsem měla už v potoce udělanou tůň, ve které se husy koupaly, potápěly a plavaly. Když byly zralé jahody, tak jsem si také odskočila nasbírat jahod, a to jsem také vždycky donesla kytičku i mamince.

Vydání připravili:

Hana Srněnská, Šárka Zelinská, Eva Trubáková,
Jiří Gerzičák

Foto: Jarmila Šimková, Šárka Zelinská